

[Fogh Rasmussen]

stiger langsommere end i de lande, vi handler med. Det har vi sagt hele tiden, og det har regeringen gennemført ved en indkomstpolitik, hvor bl.a. dyrtidsregulering og taktregulering er sat ud af kraft. Socialdemokratiet derimod har tordnet mod disse indgreb og kaldt dem overgreb mod fagbevægelsen. Socialdemokratiets tale om indkomstpolitik er derfor uden reelt indhold.

Det er på den baggrund, vi må fastslå, at der ikke findes noget reelt alternativ til regeringens økonomiske politik. Ud over det overraskende stærke angreb på socialistisk folkparti har hr. Svend Auken i dag ikke sagt så forfærdelig meget nyt. Det var de gamle travere, vi blev præsenteret for. I dag har hr. Svend Auken præsenteret præcis den økonomiske politik, som den socialdemokratiske regering førte indtil 1982, den økonomiske politik, som førte os ud i uføret. Det var derfor, den socialdemokratiske regering måtte give op i september 1982, og det er derfor, der i dag ikke eksisterer et reelt alternativ til regeringens økonomiske politik.

Socialdemokraterne må i dag erkende, at de har taget fejl. Da denne regering startede sin genopretningspolitik i efteråret 1982, påstod socialdemokratiet, at den nye økonomiske politik ville kaste tusinder af mennesker ud i arbejdsløshed, men socialdemokratiet tog fejl. Siden denne regering trådte til, er beskæftigelsen vokset med mere end 60.000 personer. Der har aldrig i danmarkshistorien været flere i beskæftigelse, end der er i dag, og arbejdsløsheden er nu direkte faldende for første gang i 11 år. Socialdemokratiets påstande om stigende arbejdsløshed må derfor forstumme, de er aldeles grundløse. Den socialdemokratiske kritik kan ikke tilsløre, at socialdemokratiet savner et reelt alternativ til regeringens økonomiske politik.

Underskuddet på statsfinanserne forventes i 1985 at blive godt 36 mia kr. Dette er et uhyggelig stort tal, men det er 17 mia kr. lavere, end da den nuværende regering kom til.

I dag står vi i den situation, at renteudgifterne hænger som en møllesten om halsen på os. I 1985 må vi regne med, at staten skal af med 54 mia kr. alene til renter. Det svarer til over 10.000 kr. pr. dansker pr. år alene til renter. Det er i sandhed byrden af fortidens synder, vi nu må bære. Renteudgifterne er steget med 30 mia kr., siden denne regering

kom til, men på trods af det er det altså lykkedes at sænke statens underskud med 17 mia kr. Denne kraftige forbedring af statsfinanserne er et markant resultat af regeringens økonomiske politik.

Venstre ønsker at fastholde og forstærke denne økonomiske politik. Vi har det mål, at underskuddene på statsbudgettet og på betalingsbalancen skal være udryddet inden udgangen af dette årti. Løsningen af den opgave kræver en håndfast økonomisk politik, en politik, som har tre hovedpunkter:

For det første skal lønstigningerne i Danmark være markant lavere end lønstigningerne i udlandet.

For det andet skal væksten i den offentlige sektor stoppe, og statens underskud skal hvert år bringes ned.

For det tredje skal væksten i den private sektor forstærkes, ved at opsparingen fremmes og investeringerne øges.

Det første hovedpunkt er at dæmpe lønstigningerne. Vi ønsker ikke at udstikke en lønramme, men lad det stå lysende klart: jo tættere lønstigningerne kommer på nul, jo sundere for det danske samfund, jo bedre for de danske lønmodtagere. Jo lavere lønstigninger, jo flere arbejdspladser vil der blive skabt. Det økonomiske råd har f.eks. beregnet, at en sænkning af lønstigningstakten fra 5 pct. til 2 pct. om året vil give over 90.000 arbejdspladser.

Der hviler et stort ansvar på arbejdsmarkedets parter, et ansvar for at slutte overenskomster til foråret, som lever op til de samfundsøkonomiske krav. Arbejdsgiverne har et ansvar. De må selv bidrage til væksten i den private sektor ved at slutte overenskomster, hvor lønstigningerne er beskedne, og hvor overskuddene bruges til investeringer i flere arbejdspladser. Fagbevægelsen har et ansvar. Fagbevægelsen har chancen for at vise virkelig solidaritet med de arbejdsløse. Virkelig solidaritet vil være at lave overenskomster, der dæmper lønudviklingen for dem, der er i arbejde. Til gengæld bliver der arbejdspladser til dem, der er arbejdsløse.

Det andet hovedpunkt er at forstærke væksten i den private sektor. I Danmark har vi et skattesystem, der hæmmer væksten i den private sektor, et system, der kvæler initiativ og virkelyst, fordi skatten snupper 73 øre af hver ekstra tjent krone, et system, der straffer opsparing og præmierer gældstiftelse.